

Sygn. akt II K 813/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 grudnia 2015 roku

Sąd Rejonowy w Łukowie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Mariusz Brojek

Protokolant sekr. sądowy Marta Zdańkowska

bez udziału prokuratora

po rozpoznaniu dnia 22 grudnia 2015 roku sprawy **R. R.**

syna J. i E. z domu B. urodzonego (...) w N.

oskarżonego o to, że:

w dniu 02 października 2015 roku w N., woj. (...), jechał jako kierujący rowerem po drodze publicznej, czym nie zastosował się do orzeczonego przez Sąd Rejonowy w Łukowie, wyrokiem sygn. akt II W 546/15 zakazu prowadzenia pojazdów rowerowych

tj. o czyn z art. 244 k.k.

orzeka

- oskarżonego R. R. uznaje za winnego dokonania zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 244 k.k. z tym, że ustala iż zakaz prowadzenia pojazdów rowerowych orzeczony był wyrokiem o sygn. akt II W 546/14 i za czyn ten na podstawie art. 244 k.k. związku z art. 33 § 3 k.k. wymierza mu karę grzywny w ilości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwudziestu) złotych;

- na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego R. R. od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych w całości, wydatkami w sprawie obciążając Skarb Państwa.

POUCZENIE

1. W terminie zawitym 7 (siedmiu) dni od daty ogłoszenia wyroku strona, podmiot określony w art. 416, a gdy ustawa przewiduje doręczenie wyroku, od daty jego doręczenia, strona, a w wypadku wyroku warunkowo umarzającego postępowanie, wydane na posiedzeniu, także pokrzywdzony / pokrzywdzona, mogą złożyć wniosek o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku. Sporządzenie uzasadnienia z urzędu nie zwalnia strony, wymienionego podmiotu oraz pokrzywdzonego / pokrzywdzonej od złożenia wniosku o doręczenie uzasadnienia. Wniosek składa się na piśmie. Wniosek nie pochodzący od oskarżonego powinien wskazywać tego z oskarżonych, którego dotyczy.

Wniosek powinien zawierać: oznaczenie organu, do którego jest skierowany, oraz sprawy, której dotyczy; oznaczenie oraz adres wnoszącego pismo; treść wniosku; datę i podpis składającego pismo. Za osobę, która nie może się podpisać, pismo podpisuje osoba przez nią upoważniona, ze wskazaniem przyczyny złożenia swego podpisu. We wniosku należy wskazać, czy dotyczy całości wyroku czy też niektórych czynów, których popełnienie oskarżyciel zarzucił oskarżonemu / oskarżonej, bądź też jedynie rozstrzygnięcia o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu. Wniosek nie pochodzący od oskarżonego / oskarżonej powinien również wskazywać oskarżonego / oskarżoną,

którego / której dotyczy § 2. Dla oskarżonego pozbawionego wolności, który nie ma obrońcy i nie był obecny podczas ogłoszenia wyroku, termin wymieniony w § 1 biegnie od daty doręczenia mu wyroku.

3. 3(art. 119 k.p.k. i art. 422 § 1 i 2 k.p.k.).

Czynność procesowa dokonana po upływie terminu zawitego jest bezskuteczna (art. 122 § 1 k.p.k.).

Do biegu terminu nie wlicza się dnia, od którego liczy się dany termin. Jeżeli koniec terminu przypada na dzień uznany przez ustawę za dzień wolny od pracy, czynność można wykonać następnego dnia (art. 123 § 1 i 3 k.p.k.).

Termin jest zachowany, jeżeli przed jego upływem pismo zostało nadane w placówce podmiotu zajmującego się doręczaniem korespondencji na terenie Unii Europejskiej, w polskim urzędzie konsularnym lub złożone przez żołnierza w dowództwie jednostki wojskowej albo przez osobę pozbawioną wolności w administracji odpowiedniego zakładu, a przez członka załogi polskiego statku morskiego – kapitanowi statku (art. 124 k.p.k.).

Jeżeli niedotrzymanie terminu zawitego nastąpiło z przyczyn od strony niezależnych, strona w zawitym terminie 7 (siedmiu) dni od daty ustania przeszkody może zgłosić wniosek o przywrócenie terminu, dopełniając jednocześnie czynności, która miała być w terminie wykonana (art. 126 § 1 k.p.k.).

2. Od wyroku sądu pierwszej instancji stronom, podmiotowi określone w art. 416,a pokrzywdzonemu / pokrzywdzonej od wyroku warunkowo umarzającego postępowanie, wydanego na posiedzeniu, przysługuje apelacja (art. 444 § 1 k.p.k.).²⁾

3. Termin zawity do wniesienia apelacji wynosi 14 (czternaście) dni i biegnie dla każdego uprawnionego od daty doręczenia mu wyroku z uzasadnieniem (art. 122 § 2 k.p.k. i art. 445 § 1 k.p.k.).

4. Apelację wnosi się na piśmie do sądu, który wydał zaskarżony wyrok (art. 428 § 1 k.p.k.).

5. Oskarżony / oskarżona ma prawo do korzystania przy sporządzeniu apelacji z pomocy ustanowionego przez siebie obrońcy (art. 6 k.p.k. i art. 83 § 1 k.p.k.), a strona inna niż oskarżony / oskarżona może ustanowić pełnomocnika (art. 87 § 1 k.p.k.). Do czasu ustanowienia obrońcy przez oskarżonego / oskarżoną pozbawionego / pozbawioną wolności, obrońcę może ustanowić inna osoba (art. 83 § 1 k.p.k.). Apelacja od wyroku sądu okręgowego, która nie pochodzi od prokuratora lub pełnomocnika będącego radcą prawnym, powinna być sporządzona i podpisana przez adwokata lub radcę prawnego (art. 446 § 1 k.p.k.).

6. Wydatki związane z ustanowieniem obrońcy albo pełnomocnika wykląda strona, która go ustanowiła (art. 620 k.p.k.).

7. Oskarżony / oskarżona / pokrzywdzony / pokrzywdzona w wypadku wydania na posiedzeniu wyroku warunkowo umarzającego postępowanie / oskarżyciel posiłkowy / oskarżyciel prywatny nieposiadający / nieposiadająca obrońcy / pełnomocnika może złożyć wniosek o wyznaczenie obrońcy / pełnomocnika w celu sporządzenia apelacji. Wnioskujący może zostać obciążony kosztami wyznaczenia takiego obrońcy / pełnomocnika (art. 444 § 2 i 3 k.p.k.).

8. Obrońca / pełnomocnik z urzędu wyznaczany jest z listy obrońców / pełnomocników lub jest pozbawiony wolności (art. 81a § 1 k.p.k. i art. 88 zd. 2 k.p.k.).

9. Wniosek o wyznaczenie obrońcy / pełnomocnika z urzędu przez sądu, sąd lub referendarz sądowy rozpoznaje niezwłocznie. Jeżeli okoliczności wskazują na konieczność natychmiastowego podjęcia obrony / reprezentacji, przez sądu, sąd lub referendarz sądowy, telefonicznie lub w inny sposób stosownie do okoliczności, powiadamia stronę oraz obrońcę / pełnomocnika o wyznaczeniu obrońcy / pełnomocnika z urzędu (art. 81a § 2 i 3 k.p.k. i art. 88 zd. 2 k.p.k.).

10. Strona może mieć jednocześnie nie więcej niż trzech obrońców albo pełnomocników (art. 77 k.p.k. i art. 88 zd. 2 k.p.k.).

11. Apelację co do winy uważa się za zwróconą przeciwko całości wyroku (art. 447 § 1 k.p.k.).
12. Apelację co do kary uważa się za zwróconą przeciwko całości rozstrzygnięcia o karze i środkach karnych (art. 447 § 2 k.p.k.).
13. Apelację co do środka karnego uważa się za zwróconą przeciwko całości rozstrzygnięcia o środkach karnych. Zaskarżyć można również brak rozstrzygnięcia w przedmiocie środka karnego (art. 447 § 3 k.p.k.).
14. 3W apelacji można podnosić zarzuty, które nie stanowiły lub nie mogły stanowić przedmiotu zażalenia (art. 447 § 4 k.p.k.).
15. Podstawą apelacji nie może być błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia, oraz rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka, związane z treścią zawartego porozumienia w sprawie wydania wyroku skazującego, wymierzenia określonej kary lub środka karnego, orzeczenie przypadku lub środka kompensacyjnego lub rozstrzygnięcia w przedmiocie poniesienia kosztów procesu (art. 447 § 5 k.p.k.).
16. Prezes sądu pierwszej instancji odmówi przyjęcia apelacji, jeżeli apelacja zostanie wniesiona po terminie lub przez osobę nieuprawnioną albo jest niedopuszczalna z mocy ustawy (art. 429 § 1 k.p.k.).
17. Jeżeli oskarżony / oskarżona jest nieletni / nieletnia lub ubezwłasnowolniony / ubezwłasnowolniona, jego / jej przedstawiciel ustawowy lub osoba, pod której pieczęcią oskarżony / oskarżona pozostaje, może podejmować na jego / jej korzyść wszelkie czynności procesowe, a przede wszystkim wnosić środki zaskarżenia, składać wnioski oraz ustanowić obrońcę (art. 76 k.p.k.).
18. (inne informacje wskazane przez sąd, nieuwzględnione w pkt 1-17) ³⁾

Wyjaśnienie:

W treści pouczenia, w nawiasach wskazano między innymi podstawę prawną danego twierdzenia; użyty skrót „k.p.k.” oznacza ustawę z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego, której tekst został zamieszczony w Dzienniku Ustaw z 1997 r. Nr 89, poz. 555 i niektórych Dziennikach opublikowanych później.

- 1) stosuje się w sprawach o przestępstwa, z wyłączeniem spraw o przestępstwa skarbowe
- 2) o ile przepisy nie stanowią inaczej; jeśli przepis stanowi inaczej to należy pouczyć strony stosownie do brzmienia tego przepisu
- 3) uwzględnia się, o ile sąd tak postanowi

II K 813/15

UZASADNIENIE

Z uwagi na to, że złożony wniosek o sporządzenie pisemnego uzasadnienia wyrok dotyczy rozstrzygnięcia zapadłego w trybie art. 343 k.p.k., zgodnie z treścią art. 424 § 3 k.p.k. uzasadnienie niniejsze Sąd ograniczył do poniższego.

Prokurator Rejonowy w Łukowie oskarżając R. R. o popełnienie czynu zabronionego z art. 244 k.k. wniósł w trybie art. 335 § 1 k.p.k., przy zastosowaniu regulacji zawartej w art. 37a k.k. o wymierzenie mu uzgodnionej z nim kary grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych, przy określeniu, że jedna stawka dzienna jest równoważna kwocie 20 złotych. Uzasadniając ów wniosek prokurator wskazał, iż okoliczności popełnienia przestępstwa nie budziły wątpliwości w świetle przeprowadzonych dowodów z zeznań świadka M. Ł. oraz odpisu wyroku Sądu Rejonowego w Łukowie z dnia

21 maja 2014 roku, skazującego R. R. w sprawie o sygn. akt II W 546/14, a postawa oskarżonego przyznającego się do winy wskazywała, że cele postępowania zostaną osiągnięte, mimo nieprzeprowadzenia rozprawy.

Mając na uwadze powyższe, sprawę skierowano na posiedzenie w celu rozpoznania wniosku w trybie art. 343 k.p.k., na którym to – po zapoznaniu się z materiałami postępowania przygotowawczego - Sąd uznał, iż zachodziły podstawy do uwzględnienia wniosku i wydania wyroku.

Sąd zważył, co następuje.

Przestępstwo tak zakwalifikowane popełnia ten, kto nie stosuje się do orzeczonego przez sąd zakazu (...) prowadzenia pojazdów. Ma ono charakter umyślny, co oznacza, że podmiotową przesłanką odpowiedzialności jest świadomość sprawcy, iż narusza ciężący na nim z mocy orzeczenia sądu zakaz (...). W grę wchodzi obie formy umyślności, zarówno zamiar bezpośredni naruszenia zakazu, jak zamiar ewentualny, gdy sprawca uświadamia sobie możliwość, iż narusza zakaz (...) i z tym się godzi (tak: A. Marek (w:) Komentarz do art. 244 Kodeksu karnego, t.6, jak również O. Górniok (w:) O. Górniok i in., Komentarz, t. II, s. 317 oraz M. Szewczyk (w:) A. Zoll (red.), Komentarz 2, s. 850).

Podmiotem przestępstwa może być osoba, której orzeczony przez Sąd wcześniej zakaz (...) dotyczy i musi ona mieć świadomość, że orzeczenie to jest prawomocne.

Występek ten zagrożony jest karą do 3 lat pozbawienia wolności.

Mając na uwadze powyższe oraz dowody przeprowadzone w toku postępowania przygotowawczego, Sąd stwierdził, że oskarżony w dniu 2 października 2015 roku w N., województwa (...), jechał jako kierujący rowerem po drodze publicznej, czym nie zastosował się do orzeczonego przez Sąd Rejonowy w Łukowie, wyrokiem o sygnaturze akt II W 546/14 zakazu prowadzenia pojazdów rowerowych, a tym samym zachowaniem swym zrealizował znamiona przepisu art. 244 k.k.

Za popełnione przestępstwo, Sąd na podstawie art. 244 k.k. wymierzył R. R. karę 50 stawek dziennych grzywny, określając na podstawie art. 33 § 3 k.k. wysokość jednej stawki dziennej jako równoważną kwocie 20 złotych.

Przepis art. 37a k.k. pozwala Sądowi na orzeczenie w przypadku przestępstwa zagrożonego karą pozbawienia wolności nie przekraczającą 8 lat na orzeczenie zamiast kary pozbawienia wolności grzywny lub kary ograniczenia wolności, o której mowa w art. 34 § 1a pkt 1, 2 lub 4 k.k. Przepis ten daje więc sądowi możliwość wyboru, wskazując wyraźnie kierunek tego wyboru, tzn. rozważenie w pierwszej kolejności celowości orzeczenia grzywny lub kary ograniczenia wolności, nawiązując wyraźnie do prymatu kar nie izolacyjnych, jaki wynika z treści przepisów art. 32 k.k. oraz art. 58 § 1 k.k. (vide: teza 2 Komentarza do art. 58 kodeksu karnego autorstwa A. M., opubl. Komentarz LEX 2010).

Sąd skorzystał z tej możliwości wobec oskarżonego R. R., jednakże koncentrując się na sprostowaniu błędnie wskazanej w zarzucie sygnatury wyroku, mocą którego orzeczono wobec niego wcześniej zakaz, nie wskazał przez przeoczenie przepisu art. 37a k.k. jako podstawy wymiaru kary grzywny.

Mając na uwadze fakt, że oskarżony utrzymuje się z dochodów uzyskiwanych z prac dorywczych, będąc równocześnie właścicielem niewielkiej ilości gruntów ornych i współwłaścicielem domu mieszkalnego (których to bliższa majątkowa wartość nie jest znana), Sąd powziął przekonanie, iż orzeczenie właśnie wnioskowanej przez prokuratora kary grzywny we wskazanym powyżej rozmiarze, który - zważywszy stosunkowo niezbyt wielkie dochody oskarżonego - pozostaje karą dość dolegliwą, będzie wystarczające i najbardziej adekwatne.

W ocenie Sądu tak orzeczona kara, będąc efektywnie wykonywana, spełni swój wychowawczy cel w stosunku do oskarżonego, a także zapobiegnie ponownemu popełnieniu przestępstwa. Kara w takim wymiarze nie przekraczała stopnia winy oskarżonego, który był wysoki, gdyż w ocenie Sądu oskarżony miał pełną świadomość naganności swojego czynu, a co za tym idzie zdawał sobie sprawę, że prowadzenie przezeń jakiegokolwiek pojazdu rowerowego stanowi naruszenie zakazu prowadzenia pojazdów, orzeczonego wspomnianym wcześniej wyrokiem miejscowego Sądu. Kara ta jest również adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego, który naruszył dobro,

jakim jest powaga wymiaru sprawiedliwości – poprzez nierespektowanie środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów rowerowych, będącego jednym z elementów wydanego wobec niego wcześniej wyroku.

Mając na względzie treść przepisu art. 624 § 1 k.p.k. i sytuację majątkową oskarżonego Sąd zwolnił go od obowiązku ponoszenia kosztów postępowania w całości, wydatkami w sprawie obciążając Skarb Państwa.